

Δε φοβάμαι τον θάνατο, φοβάμαι μήπως δε ζήσω
Μήπως ακούσω πάλι τι λένε και το ένστικτό μου ξανά αμφισβητήσω
Απ' τους δρόμους που μπροστά μου ανοίχτηκαν διάλεγα πάντοτε εκείνον,
τον δύσκολο
Κι είχα για σύντροφο τη μοναξιά και του απατεώνα το σύνδρομο
Όλοι μου 'λεγαν «Όχι εδώ,» (ah) «αυτά τα χώματα της γειτονίας σου είν
αι άγωνα»
Τα πατζούρια κλειστά, είναι σαν τα μυαλά των ανθρώπων, μη σκορπίζεις
άδικα
Κι εγώ πήρα τη ρίζα, τη ρίζα, τη ψύτρεψα πρώτη
Κι από τότε, με δάκρυα και γέλια το δέντρο μου πότιζα μέχρι να δω τα
κλαδιά του ν' ανοίγουνε
Και τα χρόνια περνάγανε, τα παιδιά μεγαλωνανε και τα ψύλα απλώνανε
Γίνανε σκιά κι αποκουμπί, καταφύγιο, ρυθμός και τραγούδι
Μαζεύομασταν κάτω από το δέντρο, στον κορμό του δεμένα τα νιάτα μας
Κι όσοι λέγαν πως τίποτα εδώ δεν ανθίζει συρρέουν να δούνε το θαύμα μ
ας
Τα τσεκούρια τους σπάνε μπροστά στην αλήθεια, τα πριόνια τους λίγα
Κι όσοι θέλαν να δουν μία νύχτα το δέντρο να πέρνει φωτιά και να καίγ
εται
Με τα μάτια τους είδαν τσιμέντα ν' ανθίζουν, πέτρες να γεμίζουν άνθη
Τωρά μάθαν όπου φυτέψεις ελπίδα στο τέλος θερίζεις αγάπη

Ειπά «Άσ' τους. Άσ' τους να λένε, αυτοί πάντα ψεύγανε πρώτοι
Αυτοί πέφτανε πάντα στην πρώτη, αυτοί λέγανε ό,τι λέγανε όλοι
Περιμένουν ένα σταυροπάτημα, ένα λάθος μου βήμα, ανάθεμα
Πώς να πατήσει στραβά το παιδί που 'χει μάθει να ζει στα κατσάβραχα;

Πια κοιμάμαι καλά, μαξιλάρι με ψθίνει, ο χρόνος με ψθίνει
Ο ένας δείκτης με κρίνει, ο δεύτερος με καταπίνει, μου παίρνει τα νιά
τια και ψεύγει
Δεκατρία και δώδεκα, τα ρολόγια μας από παιδιά κολλημένα
Με στομάχια σπασμένα, με χέρια δεμένα, τον πόνο μας κάναμε τέχνη
Οδηγώ σαν τους Σέρπα, τους τουρίστες της ραπ τους πηγαίνω στην κορυφή
Για να δούνε τη θέα, να μάθουν τα νέα, να φωτογραφηθούν, να φύγουνε
Τα πνευμόνια τους σπάνε σ' αυτά τα υψόμετρα όσο οι ανάσες βαραίνουνε
Τώρα καταλαβαίνουν, αυτά τα μικρόψωνα, ποτέ δεν ήταν για 'κείνους
Τα βούνα είναι δικά μου, οι κορφές τ' όνομά μου το ξέρουνε
Εδώ τα παιδιά μου θ' ανθίσουν, τα τραγούδια μου εδώ θα ηχούνε, θα παί
ζουν για πάντα
Κι όταν φύγω, κι όταν φύγω τη στάχτη μου να σκορπίσουν στα βράχια
Οι αετοί θα πετάνε για εμένα πρωί και οι λύκοι θα ουρλιάζουν τα βράδι
α
Με ρωτάνε πώς το 'κανα, απαντώ «μ' αξιοπρέπεια»
Πέντε φίλοι καλοί, μια δεμένη οικογένεια. Εγώ δε γράφω τραγούδια, εγώ
γράφω ευαγγέλια
Με ρωτάνε πώς το 'κανα, απαντώ «με τη δύναμη που έκρυβα μέσα μου»
Καλλιεργώ τις ψυχές των ανθρώπων κι εκεί θα φυτέψω τα δέντρα μου

Ειπά «Άσ' τους. Άσ' τους να λένε, αυτοί πάντα ψεύγανε πρώτοι
Αυτοί πέφτανε πάντα στην πρώτη, αυτοί λέγανε ό,τι λέγανε όλοι
Περιμένουν ένα σταυροπάτημα, ένα λάθος μου βήμα, ανάθεμα

Πώς να πατήσει στραβά το παιδί που 'χει μάθει να ζει στα κατσάβραχα;
Anser

Bangers, Bangers